

För det fjärde har förstainstansrätten åsidosatt motiveringsprincipen, särskilt genom att den inte behandlat FEG:s argument eller har återgett dem på ett felaktigt sätt. De skäl som förstainstansrätten har angett avseende de överträdelse som FEG har gjort sig skyldig till vad gäller prissättning innehåller luckor som är så allvarliga att del II d i domen inte kan bestå. Förstainstansrätten har dessutom åsidosatt artikel 81.1 EG på flera punkter, genom att klassificera vissa avtal för samordnade förfaranden utan att ens ha fastställt att dessa avtal faktiskt har lett till verkliga handlingar.

För det femte har förstainstansrätten åsidosatt gemenskapsrätten eller i vart fall tillämpat fast rättspraxis felaktigt när den fastställt att det var FEG som i praktiken hade utsträckt giltigheten av de kollektiva exklusiva avtalen till leverantörer utanför NAVEG. Den har därvid inte beaktat det förhållandet att FEG inte spelat någon egen självständig roll vid utarbetandet av de påstådda avtalen. Förstainstansrättens dom är vidare motiverad på ett obegripligt sätt, på så vis att den på grundval av skilda gemensamma handlingar av olika enheter i koncernen har funnit att FEG var direkt berört, och detta trots (i) att FEG inte deltog i utarbetandet eller genomförandet av avtalet, (ii) att förstainstansrätten inte kontrollerat om FEG:s eventuella godkännande av de gemensamma handlingarna faktiskt lett till ett visst agerande och (iii) att kommissionens handlingar i ärendet innehåller ett uttryckligt bevis för att FEG inte deltog i de aktuella handlingarna.

För det sjätte har förstainstansrätten åsidosatt eller felaktigt tillämpat gemenskapsrätten, särskilt artikel 15.2 i förordning 17/62, eller i vart fall åsidosatt allmänna gemenskapsrättsliga principer om motivering av beslut (av domstol) och proportionalitetsprincipen när den fastställt bötesbeloppet, genom att den dragit slutsatsen att de argument som FEG och TEU åberopat avseende den varaktighet av överträdelsen som kommissionen fastställt i sitt beslut inte kunde godtas.

För det sjunde har förstainstansrätten åsidosatt eller felaktigt tillämpat gemenskapsrätten, särskilt artikel 15.2 i förordning 17/62, eller i vart fall åsidosatt allmänna gemenskapsrättsliga

principer om motivering av beslut (av domstol) och proportionalitetsprincipen när den fastställt bötesbeloppet, genom att den dragit slutsatsen att sökandena inte ingivit någon bevisning som kan övertyga den om att en ytterligare nedsättning av de böter som ådömts FEG skulle beslutas när den dömde i målet. Förstainstansrätten har emellertid inte prövat det förhållandet att FEG, i motsats till vad man kan utläsa av beslutet, anser att kommissionen är helt ansvarig för den exceptionellt långa tid som förfarandet pågått. Den obetydliga nedsättning av bötesbeloppet som kommissionen själv beviljat kan dessutom inte på något vis ersätta den skada som FEG har vållats på grund av denna exceptionellt långa tid som förfarandet pågått.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Bundesverwaltungsgericht av den 17 december 2003 i målet mellan advokaten Dr. Karl Robert Kranemann och Land Nordrhein-Westfalen.

(mål C-109/04)

(2004/C 106/45)

Bundesverwaltungsgericht begär genom beslut av den 17 december 2003, vilket inkom till domstolens kansli den 2 mars 2004, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan advokaten Dr. Karl Robert Kranemann och Land Nordrhein-Westfalen beträffande följande fråga:

Strider en nationell bestämmelse mot artikel 39 EG, enligt vilken en notarie, som fullföljer en del av den föreskrivna utbildningen vid en utbildningsplats i en annan medlemsstat, endast har rätt till ersättning för resekostnader med ett belopp som avser den del av resan som ägt rum inom Tyskland?